

Fischer Ernő életműkiállítás, Vigadó Galéria, 2002. augusztus 1.

Dávid Katalin megnyitó beszéde

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Igaz, hogy 18 évvel ezelőtt itt nyitottam kiállítást, de majd 10 évvel ezelőtt Esztergomban. Ez azért érdekes és fontos dátum, mert előtte sok rossz, nehéz évet éltünk meg Ernővel, utána pedig sok jó nehéz évet. Ez most egy olyan új indulása a művésznek, amely egyben mi számunkra egy kicsit történelmi. Egy generáció vagyunk és így életünk együtt viselte el a magyar történelem egyik legkeservesebb időszakát, az I. világháború és a II. világháború utáni évtizedeket. Egy ilyen kor nem csak összekapcsolja az átlagosnál jobban az adott generációt, hanem megszűri a barátságokat és ezáltal elmélyíti ezeket. Mert ilyen időkben a barátságok egyetlen alapja a közös érték, ezeknek az értékeknek a mentén kapcsolódnak egymáshoz az emberek. Így alakult ki Ernővel is a barátságunk. Azonos vagy hasonló dolgokat éreztünk fontosnak és azonos vagy hasonló dolgokat éreztünk lényegtelennek és mivel ez a mi közös korunk intézményesítetten erőszakosan támadta a számunkra fontos és szent értékeket, ennek köszönhető, hogy szemben sok szerencsésebb társadalommal nálunk mégsem devalválódtak az értékek. Hiszen az értékek erőszakos támadása védelemre kényszerít.

Életmű kiállítást látunk itt, összefoglalását egy alkotói munkásságnak, és soha jobb bizonyítékát nem találhatjuk annak, amit fentebb mondtam: a legkorábbi időktől az alkotások a legújabbakig összekapcsolják az azonos szemléletet és az értékek őrzésének tudatos akarását. Miért hangoztatom szinte minden mondatomban az értéket, az értékmentést, ami egyik meghatározója Fischer Ernő művészetének, mert jogos ambíció, hogy ezek beépüljenek a jövőbe, hagyománnyá válva, értelmet kapjon a létük. Az igazi művészet erre ad lehetőséget. Ez a mércéje a művész megítélésének, hiszen halhatatlanságunkban bízunk, amikor az örökkévalóságra rendezkedünk be, amikor a művészet segítségével a jövőnek továbbítjuk az értékeket. Azt mondtam, hogy itt valójába egy életmű kiállítást láthatunk. A kiállításokon belül ez egy nagyon speciális műfaj, mert felvázolja az indulást, majd a dolgok megértésének a biztonságát és végül a birtokolt tudás legfőbb összetevőit fogalmazza meg. Az életmű kiállítás nem lezárása ugyanakkor az alkotói munkának, hanem tükre a művész szellemi lelki kibontakozásának. Így válik az életmű kiállítás a művészettörténetnek egyik fontos segédeszközévé, mert lehetőséget ad az ouvre korszakolására és tematikai, tartalmi, tehát ikonográfiai értékelésére. Akik a kiállítást alaposan áttanulmányozzák, szembesülnek Fischer Ernő teljessé vált művészetével. A kiállítás megnyitásának egyetlen célja van, köszönteni az ünnepeltet és tudatosítani, hogy minden kiállítás ünnepe a kulturális életnek és mivel fogynak az ünnepeink, mind kevesebb az az idő, amely megállít, hogy ráfigyeljünk a művészetre, hogy sikerüljön feltöltődnünk kultúránk gazdagságával és szépségeivel, ezért köszönet illet mindenkit, akik erre lehetőséget nyújtanak nekünk. Ezekkel a gondolatokkal köszöntöm Fischer Ernőt és kívánom mindannyiunknak a vele való találkozás szépségeinek befogadását. A kiállítást megnyitom.

Leírta és a videókat szerkesztette: Szigyártó Gyöngyi

2020. május